

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **B. D. N.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 5. 2019, č. j. 42 A 11/2019 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského **se určuje** částkou 4114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 3. 2019, č. j. KRPU-55276-23/ČJ-2019-040022-SV-ZZ, jímž bylo rozhodnuto o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba trvání zajištění stěžovatele byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Z obsahu správního spisu plyne, že uvedenému zajištění stěžovatele předcházelo jeho převzetí dne 20. 3. 2019 na základě Dohody mezi vládou České republiky a vládou Spolkové republiky Německo o zpětném přebírání osob na společných státních hranicích (tzv. readmisní dohody) a zjištění, že předtím neoprávněně vstoupil a pobýval na území

České republiky – a to přinejmenším ode dne 19. 3. 2019, kdy byl bezprostředně po překročení státní hranice kontrolován německými orgány, jimž nebyl schopen prokázat svou totožnost žádným dokladem. Z toho důvodu bylo se stěžovatelem zahájeno řízení o správním vyhoštění a následně žalovaná vydala napadené rozhodnutí o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění.

[3] Dne 23. 3. 2019 podal stěžovatel žádost o udělení mezinárodní ochrany a na základě toho pak přistoupilo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, k vydání rozhodnutí ze dne 26. 3. 2019, č. j. OAM-205/LE-BA04-BA04-PS-2019, kterým rozhodlo o zajištění stěžovatele v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), přičemž dobu trvání zajištění stanovilo ve smyslu § 46a odst. 5 téhož zákona do 11. 7. 2019.

[4] Rozhodnutím ze dne 5. 4. 2019, č. j. KRPU-55276-44/ČJ-2019-040022-SV-ZZ, žalovaná uložila stěžovateli správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, a to na dobu osmnácti měsíců; u stěžovatele neshledala překážky bránící vycestování.

[5] Stěžovatel proti rozhodnutí žalované podal žalobu, v ní namítal nesprávné posouzení využitelnosti zvláštních opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaná principiálně odmítla využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry ke stěžovateli; nedostatečně zhodnotila, že stěžovatel se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky, že po svém zajištění spolupracoval, dobrovolně uvedl své skutečné osobní údaje, vysvětlil, proč dříve postupoval jinak a nerozporoval možnost vrátit se do Vietnamu. Namítal, že žalovaná nesprávně vyhodnotila jeho údajnou neochotu vrátit se do Vietnamu, neboť stěžovatel neuvedl, že bude mařit případné rozhodnutí o správním vyhoštění a bude se správnímu orgánu vyhýbat, nýbrž pouze vysvětlil důvody, proč Vietnam opustil a popsal potíže, kterým ve Vietnamu čelil. Žalovaná nedostála své povinnosti přihlídnout k míře závažnosti protiprávního jednání, jehož se stěžovatel dopustil; pouhý nelegální pobyt nestačí ke klíčovému závěru žalované, že v případě stěžovatele nelze přistoupit k rozhodnutí o uložení zvláštních opatření. Zdůraznil, že přestože aktuálně nemá dostatečnou hotovost ke složení finanční záruky, je možné očekávat, že pokud byl schopný zorganizovat cestu z Vietnamu do Evropské unie, dokáže si obstarat i prostředky pro pobyt v České republice a složení záruky např. prostřednictvím organizace IOM či prostřednictvím sociálních charitativních organizací. Dle jeho názoru tedy uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není z hlediska praktické realizovatelnosti vyloučené. Na podporu svých tvrzení stěžovatel poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57, a ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18.

[6] Krajský soud při svých úvahách vycházel z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34, z nichž vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. S odkazem na obsah správního spisu krajský soud podobně jako žalovaná vyšel z toho, že stěžovatel žádným cestovním dokladem, vízem či povolením k pobytu nejen pro Českou

pokračování

republiku, ale ani pro schengenský prostor, nedisponoval. Stěžovatel sice ve své výpovědi uvedl, že nevěděl, že cestovní doklad a vízum potřebuje, ale ze skutečnosti, že se ani nepokusil vycestovat do Evropy legálně a již ve Vietnamu se obrátil na ilegální převaděče s žádostí o zorganizování cesty do Spolkové republiky Německo jednoznačně vyplývá, že byl srozuměn s ilegálností své cesty do zemí Evropské unie. Soud se za této situace ztotožnil s názorem žalované, že stěžovatel projevil svým postupem vůli nerespektovat právní úpravu týkající se pobytu cizinců na území Evropské unie a vůli vyhýbat se povinností, které s sebou legální pobyt nese. V důsledku toho je pak velice pravděpodobné, že by stěžovatel nerespektoval ani zvláštní opatření uložená za účelem vycestování. Motivací stěžovatele bylo získat v Německu práci za situace, kdy v zemi původu práci nemohl sehnat, a byl za tuto možnost ochoten zaplatit nemalou finanční částku. Tato silná ekonomická motivace u něj trvá i nadále. Za podstatnou považoval krajský soud i skutečnost, že sám stěžovatel výslovně uvedl, že se do Vietnamu vracet nechce, což opět výrazně zvyšuje pravděpodobnost, že by se v případě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování vyhýbal jejich plnění a je vysoká pravděpodobnost, že by i mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Námitka, že byla nesprávně vyhodnocena vůle stěžovatele se do Vietnamu nevracet, se dle soudu zcela mýlí se zjištěným skutkovým stavem. Dle krajského soudu žalovaná správně vyhodnotila skutečnost, že stěžovatel není schopen zajistit si na území České republiky přiměřené ubytování a není schopen ani uhradit příslušnou kauci. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti se lze dle soudu důvodně domnívat, že by stěžovatel po propuštění ze zajištění opět (nelegálně) směřoval na území Německa. Za relevantní pro posouzení možnosti využití zvláštních opatření označil krajský soud rovněž to, že stěžovatel před německými správními orgány a zpočátku i před orgány Policie České republiky vystupoval pod odlišnou identitou; tato skutečnost je dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců jedním ze zásadních známek svědčících pro to, že stěžovatel by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. S ohledem na vše výše uvedené krajský soud dospěl k závěru, že žalovaná správně posoudila skutečnost, že podmínky pro uložení zvláštního opatření tak nebyly v případě stěžovatele dány a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[7] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech.

[8] Stěžovatel považuje vyhodnocení krajského soudu stran možnosti uložení zvláštních opatření za obdobně nepřijatelné jako v případě téhož vyhodnocení situace žalovanou. Žalovaná i krajský soud vycházely ze skutečnosti, že stěžovatel se nacházel na území schengenského prostoru nelegálně, vstoupil do něho bez potřebného povolení, což zcela nadřadily té skutečnosti, že se jedná o osobu, která se zjevně nedopustila maření jakéhokoli správního nebo soudního rozhodnutí a jasně dala najevo, že má v úmyslu v České republice získat mezinárodní ochranu, či minimálně se o získání mezinárodní ochrany pokusit.

[9] Stěžovatel zdůrazňuje, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu

upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Stěžovatel dále s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57, dovozuje, že v jeho případě není zcela nezbytné přistupovat k nejintenzivnějšímu možnému zásahu do jeho práv a omezovat ho na osobní svobodě. Jakkoliv stěžovatel skutečně na území různých evropských států pobýval nelegálně, stále se bezpochyby jedná o osobu, na níž je třeba nahlížet jako na cizince, který se na území České republiky ani schengenského prostoru dosud nedopustil žádného protiprávního jednání, za něž by byl uznán vinným, přičemž v době vydání napadeného rozhodnutí nebylo pravomocně rozhodnuto ani o správním vyhoštění.

[10] Stěžovatel namítá, že v průběhu řízení uvedl skutečné údaje potřebné k jeho identifikaci, čímž rozptýlil počáteční pochybnosti o své snaze o poskytnutí dostatečné spolupráce všem příslušným správním orgánům a potvrdil to, že již hodlá postupovat v souladu se legálními instituty umožňujícími mu pobyt na území České republiky i tím, že následně podal v České republice žádost o mezinárodní ochranu. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, jakož i jemu předcházející rozhodnutí žalované, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[11] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznila, že stěžovatel před německými orgány vystupoval pod smyšlenou identitou – V. M. N., narozen X. Na této identitě trval i před žalovanou při vyplňování dotazníku pro cizí státní příslušníky hovořící vietnamsky, ve kterém tuto smyšlenou identitu stvrdil svým podpisem dne 20. 3. 2019. Svoji pravou identitu sdělil žalované až na základě výzvy k prokázání totožnosti. Ani jednu z uváděných identit však stěžovatel nemohl žádným způsobem doložit, neboť cestovní pas nikdy nevlastnil. Jak vyplynulo z výsledku stěžovatele, cestu z Vietnamu do Německa si zprostředkoval pomocí převaděčů a důvod jeho cesty byl ryze ekonomický. Podle žalované tím byla ze strany stěžovatele podstatně snížena schopnost respektovat případně uložené opatření za účelem vycestování, neboť stěžovatel cestoval z Vietnamu bez cestovního dokladu a zároveň bez víza či jiného oprávnění k pobytu a nepodrobil se kontrole na vnější hranici schengenského prostoru, což svědčilo v neprospěch stěžovatele ve vztahu k jeho ochotě dodržovat platné právní předpisy, resp. zvláštní právní opatření za účelem vycestování.

[12] Žalovaná rovněž poukázala na skutečnost, že sám stěžovatel uvedl, že o návratu do Vietnamu neuvažuje; upřesnila, že stěžovateli není vytýkán pouze nelegální pobyt v České republice v řádu hodin, nýbrž neoprávněný vstup a pobyt v několika blíže nezjištěných státech Evropské unie a skutečnost, že se vyhnul kontrole na vnější schengenské hranici. Proto tvrzení stěžovatele, že se nedopustil žádného jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území ČR v řádu několika hodin a nikdy v minulosti se neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí, je přinejmenším nepřesné, mající za cíl zlehčit protiprávní jednání stěžovatele. Taktéž odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 294/2016-18, ze dne 9. 2. 2017, není dle názoru žalované aplikovatelný na tento individuální případ, neboť žalovaná, na rozdíl od případu uvedeného ve zmíněném rozsudku, dostala své povinnosti a zcela přezkoumatelně zhodnotila nemožnost využití zvláštních opatření za účelem vycestování, kterou opírá nejen o nelegální pobyt stěžovatele, ale právě i o uvedené ostatní okolnosti. Stejně tak argumentace stěžovatele stran legalizace pobytu podáním žádosti o mezinárodní ochranu je

pokračování

dle žalované scestná, neboť Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že mezinárodní ochrana neslouží k prosté legalizaci pobytu cizince na území České republiky. Žalovaná navrhuje podanou kasační stížnost zamítnout.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

[17] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry žalované a krajského soudu, že v projednávaném případě byly splněny podmínky pro zajištění stěžovatele podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel je starší 15 let a oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění mu bylo doručeno dne 20. 3. 2019 (č. l. 20 ve správním spisu). V rozhodnutí žalované byly uvedeny konkrétní skutečnosti, v nichž byly spatřovány ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců důvody pro zajištění stěžovatele. Uvedené skutečnosti jsou přitom dostatečným podkladem pro závěr o existenci nebezpečí ve smyslu citovaného zákonného ustanovení a k osobě stěžovatele jsou dostatečně individualizovány.

[18] Jednou z dalších podmínek podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, která je nutná pro zajištění cizince, je existence nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Uvedené nebezpečí shledala žalovaná v jednání stěžovatele, který nerespektoval právní řád České republiky; nesplnil svou zákonnou povinnost pobývat na jejím území, potažmo v celém schengenském prostoru, s platným cestovním dokladem a vízem a zpočátku před žalovanou vystupoval pod falešnou identitou. Stěžovatel tedy úmyslně uváděl správní orgány v omyl za účelem „legálního“ pobytu v Německu, kam směřoval a kde také hodlal případně pracovat.

[19] Krajský soud se v napadeném rozsudku rovněž v podstatné části odůvodnění věnoval jednání stěžovatele, které oslabuje jeho spolehlivost a důvěryhodnost. Stěžovatel sice ve své výpovědi uvedl, že nevěděl, že cestovní doklad a vízum potřebuje, ale ze

skutečnosti, že se ani nepokusil vycestovat do Evropy legálně, a již ve Vietnamu se obrátil na ilegální převaděče s žádostí o zorganizování cesty do Německa jednoznačně vyplývá, že byl srozuměn s ilegálností své cesty do zemí Evropské unie. O tom svědčí i skutečnost, že cestoval ve skrytu většinou v noci a vyhnul se kontrole na vnější schengenské hranici. Uvedeným krajský soud rovněž vysvětlil, proč je v těchto případech zpravidla přistupováno k zajištění cizince a neuložení zvláštních opatření. Svou argumentací krajský soud přiléhavě reagoval na žalobní námitky a odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 283/2016 – 31).

[20] Další podmínkou pro zajištění cizince podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování (viz § 123b zákona o pobytu cizinců).

[21] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 28, jehož závěry stěžovatel nesprávně interpretuje, v této souvislosti konstatoval: „*Důvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona). Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).*“ Z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je tedy zřejmé, že je vyloučeno, aby žalovaná přistoupila k vyloučení zvláštního opatření, aniž by přihlížela ke konkrétním okolnostem každého případu, což platí i v případě důvodů zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[22] Krajský soud dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu zcela důvodně přisvědčil závěrům žalované, která se ve svém rozhodnutí možnosti uložení zvláštních opatření náležitě zabývala. Možnost uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zcela správně vyloučila, neboť stěžovatel na území České republiky neměl žádnou pobytovou adresu a vzhledem k nedostatku finančních prostředků si ji ani nemohl zajistit. Z důvodu uvádění různé identity a samotného způsobu vstupu do schengenského prostoru stěžovatel pro žalovanou neskýtal záruku důvěryhodné osoby. Ani uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců by nemohlo svůj účel splnit, neboť stěžovatel uvedl, že nemá dostatečnou finanční hotovost pro složení záruky. K možnosti uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců konstatovala, že stěžovatel neskýtá záruky, že bude podmínky tohoto opatření dodržovat, neboť nerespektuje právní řád České republiky, což je jen potvrzeno skutečností, že přicestoval na území České republiky a schengenského prostoru vědomě ilegálně bez cestovního dokladu a víza nebo povolení, které by ho opravňovalo k pobytu, a výslovně odmítl se v současné době vrátit do Vietnamu. V neposlední řadě žalovaná zohlednila znění § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť dle ní zjevně stěžovatel měl v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.

[23] Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem konstatuje, že žalovaná zvažovala možnosti uložení zvláštních opatření s ohledem na konkrétní okolnosti posuzované věci

pokračování

a na osobu stěžovatele. Svůj závěr o nemožnosti jejich uložení tedy nezaložila pouze na tom, že se stěžovatel nacházel na území schengenského prostoru nelegálně (str. 6 až 8 rozhodnutí žalované). Nelze tedy ani přisvědčit námitce stěžovatele, že krajský soud aproboval paušální přístup k zajištění cizince, či že snad žalovaná a krajský soud nelegální vstup stěžovatele zcela nadřadily té skutečnosti, že se jedná o osobu, která se zjevně nedopustila maření jakéhokoliv správního nebo soudního rozhodnutí. Pokud by totiž stěžovatel zohlednil rovněž ostatní části rozhodnutí žalované a rozsudku krajského soudu ve svém souhrnu, nemohl by dospět k závěru o paušálním přístupu žalované k zajišťování cizinců. V tomto ohledu neobstojí ani stěžovatelova námitka stran podání žádosti o mezinárodní ochranu, neboť řízení o mezinárodní ochraně neslouží k legalizaci pobytu cizince.

[24] V projednávané věci byly závěry citovaného usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu žalovanou a krajským soudem dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu v případě stěžovatele respektovány. Posouzením možnosti uložení alternativních opatření k zajištění stěžovatele se žalovaná (a následně krajský soud) náležitě zabývala a své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnila. Nejvyšší správní soud tak považuje odůvodnění rozhodnutí žalované a krajského soudu za dostatečná, přezkoumatelná a v souladu se zákonem.

[25] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Úspěšné žalované žádné náklady v souvislosti s tímto řízením nad rámec její běžné činnosti nevznikly, a proto jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[27] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 28. 3. 2019, č. j. 42 A 11/2019 – 21, ustanoven zástupce Mgr. Jindřich Lechovský, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. Podle § 35 odst. 10 in fine s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti.

[28] Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za 1 úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v relevantním znění (dále jen „advokátní tarif“), a to ve výši 3100 Kč [srov. § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 advokátního tarifu] a náhradu hotových výdajů paušální částkou za každý úkon právní služby ve výši 300 Kč (srov. § 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem 3400 Kč. Jelikož ustanovený zástupce doložil, že je plátcem DPH, zdejší soud mu takto vypočtenou částku navýšil o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, tj. 714 Kč (§ 14a advokátního tarifu). Celkem tedy činí odměna ustanoveného zástupce 4114 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 16. prosince 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu